

Kar si hudega storil, ne prikrivaj.

O priložnosti, ko se je obhajala neka posebna slovesnost, gré Napoleontanski namestni kralj na galejo (veliko barko), katero so vlekli v kazen obsojeni hudodelci. Kralj je namreč hotel ta dan oprostiti kaznjence, kateri bi bil njegove milosti najbolj vreden. Po versti je tedaj vprašal vse od prvega do zadnjega, v čem se je ta ali uni pregrešil, da ga je zadela tako huda kazen. Pervi izmed hudodelcev pravi: „Jaz sem popolnoma nedolžen in po krivici terpim kazen, ktera mi je naložena.“ Drugi se izgovarja in pravi: „Nič ne vem, kako sem prišel tù sìm, moja vést je čista.“ Tretji: „Berž ko ne, bila je pomota v osebah, da so me obsodili na galejo.“ Četerti zopet reče: „Moji sovražniki so pričali krivo zoper mene in Bog vé, da terpim po nedolžnem.“ Takó se izgovarjajo eden za drugim, delajo se nedolžne ter nobeden noče obstati svojega pregreška. — Zdaj pride še versta na zadnjega. „Kaj si pa ti storil,“ vpraša ga kralj, „da moraš tukaj tako težko pokoro delati?“ — „Oh gospod“ odgovori ta „hudobnež sem, da mi ga ni enakega in še veliko večjo kazen sem zaslužil za svoje hudobije nego je ta, v kateri se tukaj pokorim za svoje obilne pregreške.“ — „Vzemite berž temu hudobnežu železje iz nog, ter ga spodite pri tej priči iz galeje, da ne bo pohujšal svojih poštenih in nedolžnih tovaršev“ reče kralj in odide.

Kdor pregrešek svoj spozná —
Bog ne bo zapustil ga.

Gostač.

Prirodopisno - natoroznansko polje.

S o v e.

Sove so ponočne ujede. Pokrite so z mehkim in rahlim perjem, kakor bi bile v kožuhu. V debelej okroglej glavi se jim svetijo velike oči, ktere obdaja venec tenkega perja. Kratek čern kljun je že od korena kljukasto zakrivljen in se komaj vidi iz perja; ušesa so široka, nogé kratke in s perjem pokrite. Unanji perst sove lahko po volji nazaj obernejo ter morejo potem dosti dobro plezati in se po drevji spenjati od veje do veje. Sove so zeló čudne ptice. Po dnevi živijo skrite v pečevji, starim zidovji in duplih, po noči pa tiho letajo okoli, ter si lovijo majhnih živalic, od kterih se živé. Smešno je gledati sove, kako se védejo, ako je po dnevi kaj vznemiruje.

Jezno pokajo s kljunom, pihajo kakor mačka, prevračajo oči, zamežiknejo pa zopet prav debelo pogledajo, kimajo z glavó in se priklanjajo tako šaljivo, da človeka nehoté smeh posili. — Sove so jako plahe, neumne in požrešne